Ana Blandiana

Poezii

Descântec de ploaie

Iubesc ploile, iubesc cu patima ploile,

Înnebunitele ploi şi ploile calme,

Ploile feciorelnice şi ploile-dezlantuite femei,

Ploile proaspete şi plictisitoarele ploi fara sfârşit,

Iubesc ploile, iubesc cu patima ploile,

Îmi place sa ma tăvălesc prin iarba lor alba, înaltă,

Îmi place sa le rup firele şi sa umblu cu ele în dinţi,

Sa ameţească, privindu-mă astfel, bărbaţii.

Stiu că-i urât sa spui "Sunt cea mai frumoasa femeie",

E urât şi poate nici nu e adevărat,

Dar lasă-mă atunci când ploua,

Numai atunci când ploua,

Sa rostesc magica formula "Sunt cea mai frumoasa femeie".

Sunt cea mai frumoasa femeie pentru ca ploua

Şi-mi sta bine cu franjurii ploii în par,

Sunt cea mai frumoasa femeie pentru că-i vint

Si rochia se zbate disperata să-mi ascundă genunchii,

Sunt cea mai frumoasa femeie pentru ca tu

Eşti departe plecat şi eu te aştept,

Sunt cea mai frumoasa femeie şi stiu sa aştept

Si totuşi aştept.

E-n aer miros de dragoste viu,

Si toţi trecătorii adulmeca ploaia să-i simtă mirosul,

Pe-o asemenea ploaie poţi sa te-ndrăgosteşti fulgerător,

Toţi trecătorii sunt îndrăgostiţi,

Si eu te aştept.

Doar tu ştii -

Iubesc ploile,

Iubesc cu patima ploile,

Înnebunitele ploi şi ploile calme,

Ploile feciorelnice şi ploile-dezlantuite femei.

Stiu puritatea

Stiu, puritatea nu rodeşte, Fecioarele nu nasc copii, E marea lege-a maculării Tributul pentru a trai.

Albaştri fluturi cresc omizi, Cresc fructe florilor în jur, Zăpada-i alba neatinsa Pământul cald este impur.

Neprihănit eterul doarme, Văzduhul viu e de microbi, Poţi daca vrei sa nu te naşti, Dar daca eşti te şi îngropi.

E fericit cuvintu-n gând, Rostit, urechea il defaimă, Spre care o sa ma aplec Din talgere – vis mut sau faima?

Intre tăcere şi păcat Ce-o sa aleg – cirezi sau lotuşi? O, drama de-a muri de alb Sau moartea de-a învinge totuşi.

Condiţie

Sunt asemenea nisipului clepsidrei care poate fi timp numai în cădere.

La ce serveşte bucuria

Învaţă sa nu te mai bucuri,

Învaţă sa nu mai ucizi

Cu zâmbetul şi cu mângâierea.

Un singur ris al tau

Poate dobori păsările de pe crengi,

Păsările pe care numai o nefericire

Le-ar mai fi putut tine în viaţă.

Fiecare bucurie răneşte pe cineva.

În lumea voastră la ce serveşte bucuria?

Noaptea visez armate întregi hohotind

În timp ce noi cădem ca spicele în jur.

Definiţie

Sa fii frunza şi obligata Sa te porţi

Asemenea tuturor frunzelor, Desi înţelegi

Si chiar poţi Cu totul şi cu totul Altceva: Fapt din care

— Uluitor -

Sa nu tragi concluzia Ca eşti altfel decât frunzele, Ci ca ele, frunzele, Sinit altfel decât ele insele. Iată o definiţie.

În somn

În somn

Mi se întâmplă sa tip, Numai în somn şi-nspaimintata de-ndrăzneala Ma trezesc -In liniştea disciplinata a nopţii Încerc sa aud Tipete-n somnul vecin. Dar vecinii-ntelepti Nu tipa decât când sunt siguri Ca visează ca dorm, În somnul din somn, Unde nimeni n-aude Îşi dau drumul la gura. Ce liber vacarm Trebuie sa fie acolo, În somnul din somn.

Atât de frig

Mi-e atât de frig,

Incit cred ca

As mai putea fi salvata

Numai asemenea acelor îngheţaţi

Care erau cusuţi

În burţile animalelor

Sa se încălzească

Si încotoşmăniţi bine

În suba îndurerată,

Năclăiţi în sânge de jivine

Mai veneau pe lume o data.

Prea departe de

Flăcările din iad,

Am îngheţat

În singurătatea mea îngerească,

Dar cine-i în stare Să-şi deschidă coastele Ca sa ma primească?

Poveste

Înaintez cu grija, încet,

Pe un drum

Pe care il tai eu însămi

Păşind:

Ca sa stiu sa ma întorc,

Presar în urma

Fărâme de litere şi de cuvinte.

Sunt pornita de mult,

Mi s-au terminat

Putinele silabe pe care le avusesem

Merinde de drum,

Din fericire, am descoperit

Ca totul

Poate fi transformat în cuvinte şi am continuat sa înaintez Presărând

Vorbele în care ma destram

Cum se destramă un pulovăr vechi

În capetele de lina-ncretita de atâta purtare.

Somnul

Ce răzbunare!

Ultimul dintre sclavi,

Căruia nu i-a trecut niciodată prin minte

Cum ar fi liber

Si care începe sa tremure

Numai la gândul

C-ar putea face

Cel mai neînsemnat gest de revolta, Evadează

Prin simpla plecare a genelor, Scăpa oricărui control,

Fuge,

Nu poate fi urmărit, Pentru ca stăpânul Rămâne întotdeauna Pe mal,

Muşcându-şi pumnii de furie

Si insomnie,

Veghind.

SFÂRŞIT